"Ти плачеш, моя душко? Чей же не на мене?
Вшак знаєш, красавице, що люба́ — не воля.
Як я не винен тому, так і твоя доля
Не винна, що у мені серце ти студене".

"І чо ж ти мня не любиш, ти, козацький сине?
Ци моя, може, гадка также не соколя,
Або не кращий край тут, може, як Подоля,
Що твоє думне серце коло мого стине?"

"Утрися, моя рибко: далі сніг загине —
Ледве потоки пустя, небо стане сине:
А ти мене забудеш, підливавши квіти".

"А ти підше додому другої глядіти?
Гляди си; а як найдеш, як ся ймеш вінчати,
Прийди собі барвінку на мій гріб нарвати".